

Jens Thoft (SF):

Nu har det jo været stor underholdning at høre hr. Svend Aage Jensby og hr. Aagaard, som minutiøst har gennemgået regeringens lovforslag, taget stilling til hver en detalje og forunderligt nok kommet til det resultat, at de synes, det var en god idé. Ellers havde de nok heller ikke været regeringspartiernes ordførere. Men tiden gik da så med det.

Det er SF's helt principielle holdning, at enhver bør svare sit, og at det er dybt beklageligt, at der er en tendens i befolkningen til, at ansvarsfølelsen over for kreditorerne – og det gælder ikke kun, når der er tale om offentlige kreditorer – er ikkeeksisterende i alt for stort omfang. Medvirkende til det er en lang række forhold; jeg skal især nævne fire.

For det første er der det egentlige, halvkriminelle konkursrytteri, som Folketinget i øvrigt allerede har set et SF-forslag om, så der kan gribes ind over for det, men hvor Folketinget, som man måtte erindre det, afviste forslaget.

For det andet er der det, at skattelovgivningen er hullet som en si, og at mange kan se, at naboen ikke betaler til fællesskabet, hvorfor skal de så? Den slags smitter.

For det tredje har vi en gældssaneringslov, som jeg erkender i visse tilfælde ikke fungerer helt efter hensigten. Jeg tænker her på de desværre mange tilfælde, hvor folk på trods af et helt utroligt stort privatforbrug kan slippe ud af deres gæld. Og det motiverer jo ikke andre med et langt lavere privatforbrug til at svare det, de skal.

Og for det fjerde er samfundet inde i en gevaldig krise, vi har en regering, der ikke magter opgaven, og det betyder, at mange uforskyldt bliver fyret og får undergravet deres økonomi ad den vej – altså forhold, de er helt uden indflydelse på, men som undergraver muligheden for at betale, og her taler vi om de reelle, de ærlige, om jeg så må sige, skyldnere.

Man bør betale, det er SF's hovedregel. Og vi gør også opmærksom på, at når nogle ikke betaler, kommer andre til det i form af højere skatter, og her i landet opkræves disse højere skatter i stor og bred almindelighed hos lav- og mellemindkomsterne, som altså har nogle alt for høje skatter. Når det offentliges restancer vokser, vokser skatterne også. Men samtidig

med, at det offentlige selvfølgelig har en særlig forpligtelse til at nedbringe restancerne så meget, det er muligt, har det offentlige også en særlig forpligtelse til at tage sociale hensyn, især dér, hvor folk uforskyldt er kommet i restance og ikke er i stand til at betale, hvis der samtidig skal være lidt genbrugstøj til ungerne og en enkelt fedtemad på bordet. Folk skal altså betale, men sociale hensyn må også tilgodeses.

Vi støtter altså samtlige lovforslags målsætning, men når vi kommer ned i de enkelte lovforslag, har vi en lang række kvababelser.

Lad mig kort kommentere de lovforslag, vi uden betingelser kan give tilslutning til. Det er muligheden for at inddrage taxabevillinger på grund af restancer, lovforslag nr. L 180, det er muligheden for at inddrage offentlige bevillinger, autorisationer og bestallinger og mulighed for at nægte tilbudsgivning til det offentlige, altså beslutningsforslag nr. B 71. Vi kan også tilslutte os hovedparten af lovforslag nr. L 182, for så vidt angår indeholdelse i forhold til lægerne. Der er også et afsnit om apotekerne, og dér forekommer indeholdelsen ret beset mindre rimelig. Det, der sker, er, at apotekerne lægger medicintilskuddet ud for det offentlige og efterfølgende får det refunderet, og fra dette vil man kunne trække f.eks. restancer for A-skat og moms. Det forekommer mig ikke specielt logisk, men en god ven, som er apoteker, har overbevist mig om, at denne del af lovforslaget er helt ligegyldig, for der er intet apotek, der er gået fallit i nyere tid. Jeg kan høre en enkelt embedsmand i logen hviske, at det er regelsanering. Nej, det her er ikke regelsanering, det er det modsatte, det er flere regler, flere indviklede regler, som ikke har nogen som helst betydning for det, det hele handler om, nemlig at nedbringe restancerne. Hvor der ikke er nogen restancer, behøver man heller ikke at have ekstra regler. Men sådan er der jo så meget.

SF har forbehold over for de forskellige øvrige forslag. For det første vil SF under ingen omstændigheder gå med til at forøge den generelle indeholdelsesprocent fra 15 til 20. Ministeren påstår, at det er uden betydning for folk, der ikke kan betale, men hvis nu skatteministeren slog et smut ned til de dér inkassobisser i Københavns skattevæsen, ville han vide, at de